

POVEȘTI ARABE

EDITURA TEDIT FZH

București

Cuprins

SACUL NĂZDRĂVAN	5
PREȚUL CASTRAVEȚILOR	10
PLETELE ALBE	13
MĂGARUL	14
BĂRBĂTUȘ SAU FEMEIUȘCĂ	16
ÎMPĂRȚEALA	19
DASCĂLUL DE ȘCOALĂ	21
NĂZDRĂVĂNIILE SĂVÂRȘITE DE DALILA-CEA- VICLEANĂ ȘI DE FATA EI, ZEINAB-CEA-ISTEAȚĂ ...	24
KHALIF ȘI CALIFUL	85
PULPA DE BERBEC	161
PAPUCII CARE NU SE MAI PRĂPĂDESC	175
BAHLUL, MĂSCĂRICIUL LUI AL-RAȘID	181
CHEMAREA LA PACE PESTE TOT PĂMÂNTUL	185

SACUL NĂZDRĂVAN

Se povestește că într-o noapte califul Harun Al-Rașid, chinuit de una din desele lui insomnii, a poruncit să vină la el Giafar, vizirul său, și i-a spus:

– O, Giafar, în noaptea aceasta mi-e pieptul apăsător până peste măsură de nesomn, și tare aș vrea să mi-l simt ușurat!

Giafar răspunse:

– O, emire al drept-credincioșilor, am un prieten numit Ali persanul, care poartă în sacul lui o sumedenie de snoave desfătătoare, potrivite să stingă grijile cele mai grele și să potolească gândurile mohorâte.

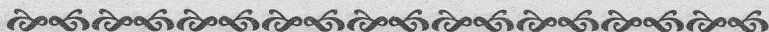
Al-Rașid răspunse:

– Atunci, adu-mi-l numaidecât pe prietenul tău!

Și Giafar îl aduse numaidecât dinaintea califului pe Ali persanul și îi spuse:

– Ascultă, Ali! Tu știi povești în stare să alunge grijile și amarul. Vreau să ne povestești o asemenea poveste.

Ali persanul răspunse:

– Ascult și mă supun. Ci nu știu de trebuie să povestesc una pe care s-o fi auzit cu urechile mele, ori una pe care s-o fi văzut cu ochii mei!

Al-Rașid spuse:

– Mi-ar plăcea mai degrabă una la care să fi luat și tu parte.

Atunci Ali persanul spuse:

– Stam într-o zi în prăvălia mea, când un kurd veni să cumpere nu mai știu ce; deodată, înșfăcă un săculeț ce se afla pe tejgheaua mea și, fără ca măcar să încerce să-l ascundă, vru să plece cu el, de parcă ar fi fost al lui de când lumea. Eu, atunci, sării din prăvălie afară în uliță, îl înhățai de pulpana mantiei și îi poruncii să-mi dea îndărăt sacul; el însă ridică din umeri și îmi spuse:

– Sacul ăsta? Păi e sacul meu, cu tot ce se află în el!

Eu atunci, simțind că mă înăbuș, strigai:

– O, musulmanilor! scăpați-mi bunul din mâinile păcătosului ăstuia!

La strigătele mele, întregul suk se strânse împrejurul nostru, iar negustorii mă sfătuiră să mă duc și să mă plâng cadiului numaidecât. Făcui așa, și ei mă ajutară să-l ducem la cadiu cu noi și pe kurd, hoțul sacului.

Când ajunserăm în fața cadiului, ne oprirăm amândoi cuviincioși în picioare dinaintea lui, și el începu prin a ne întreba:

– Care dintre voi face plângerea și pentru ce se plânge?

Atunci kurdul, fără a-mi da răgaz să deschid gura, înaintă câțiva pași și răspunse:

– Allah ocrotească-l pe stăpânul nostru, cadiul! Iacătă,

sacul acesta este sacul meu, cu tot ce se află în el. Îl pierdusem, și iacătă că l-am găsit pe taraba din fața prăvăliei acestui om!

Cadiul îl întrebă:

– Când l-ai pierdut?

El răspunse:

– Pe ziua de ieri! Și, din pricina acestei pierderi, n-am putut să dorm toată noaptea.

Cadiul îl întrebă:

– Atunci, ia să-mi înșiri toate lucrurile care se află în el.

Și kurdul, fără să șovăiască o clipă, spuse:

– În sacul meu, o cadiule, stăpâne al nostru, se află două borcănașe de cleștar pline cu sulimeneală pentru ochi, două bețigașe de argint pentru întins sulimeneala, o batistă, două borcane cu limonadă, aurite împrejur, o pernă, o andrea de împletit, o pisică cu pui în ea, doi măgari, două baldachine de femeie, o vacă, doi viței, o oaie cu mieii ei, o cămilă și doi pui de cămilă, un dromader bun de goană, cu dromadera lui, un bivol, un divan, un palat cu două săli de primire, două corturi de pânză verde, o codoașă știrbă, un băiat și sora lui, și o ceată de kurzi de soiul meu, gata să pună mărturie că sacul este sacul meu.

Atunci cadiul, netulburat, se întoarse către mine și mă întrebă:

– Și tu ce ai de răspuns?

Eu, o, emire al drept-credincioșilor, eram înmărmurit. Ci tot înaintai oleacă și răspunsei:

– Allah înalțe-l și cinstească-l pe stăpânul nostru cadiul! Eu știu că în sacul meu se află un iatac păraginit, o casă fără

bucătărie, o școală de băieți, un bârlog de tâlhari de teapa kurzilor, o bătă de cioban, cinci băieți drăgălași, douăsprezece fete fecioare și o mie de căpetenii de caravane, gata să pună mărturie că sacul este al meu, cu tot ce se află în el.

Când auzi răspunsul meu, kurdul strigă văicărindu-se:

– O, stăpâne al nostru, cadiule, sacul acesta care-i al meu este cunoscut și răscunoscut, și toată lumea știe că e al meu. Pe deasupra, ca încă o dovadă, el mai cuprinde două cetăți întărite și zece turnuri, două alambicuri de alchimist, patru jucători de satrange, o iapă și doi mânji, un armăsar și doi cai jugăniți, un băiat și doi codoși, un orb și doi străvăzători, un șchiop și doi damblagii, un căpitan de corabie, o corabie cu corăbierii ei, un popă creștin, un cadiu și doi martori gata să pună mărturie că sacul este sacul meu!

Cadiul, la vorbele acestea, fără a se tulbura, se întoarse către mine și mă întrebă:

– Ce ai de răspuns la toate astea?

Eu, o, emire al dreptcredincioșilor, simțeam că plesnesc de mânie. Ci tot înaintai câțiva pași și răspunsei cu toată liniștea de care eram în stare:

– Allah să lumineze și să limpezească judecata stăpânului nostru cadiul! Trebuie să adaug că în sac, ca dovadă că este al meu, se mai află, pe deasupra, niște leacuri împotriva durerilor de cap, niște zemuri vrăjitorești și niște farmece, niște tunici de zale și niște dulapuri pline cu arme, o mie de berbeci deprinși să se bată în coarne, un obor de vite, niște pezevenghi, niște grădini pline cu pomi și cu flori, niște viță de vie încărcată cu struguri, niște mere și niște smochine, niște umbre și niște năluci, niște damigene și niște pocale,

niște proaspeți căsătoriți, cu toată nunta, niște strigături și niște ghidușii, niște prieteni tolăniți pe o pajiște, niște steaguri și niște prapuri, o nevestă care iese dintr-un hammam, douăzeci de cântărețe, cinci mândrețe de roabe abisinience, trei indience, cincizeci de turcoaice, șaptezeci de persience, patruzeci de cașmirience, optzeci de kurde, tot atâtea chinezoaice, nouăzeci de georgience, toată țara Irakului, Raiul Pământesc, două staule, o moschee, câteva hammamuri, o sută de negustori, o tablă de lemn, un cui, un arap care cântă dintr-un clarinet, douăzeci de dănțuitoare, cincizeci de magazii, cetatea Kufa, cetatea Gaza, Damietta, Assuan, palatul lui Khosru-Anușirvan și cel al lui Soleiman, toate pământurile cuprinse între Balkh și Ispahan, Indiile și Sudanul, Bagdadul și Khorasanul; mai cuprinde, pe deasupra – Allah ocrotească-i zilele cadiului nostru! – un giulgiu, un sicriu și un brici de bărbierit pentru barba cadiului, dacă preacinstitul cadiu nu va vroi să-mi facă dreptate și să judece că sacul este sacul meu!

Cadiul, după ce ascultă toate astea, se uită la noi și îmi spuse:

– Pe Allah! ori că voi amândoi sunteți două pramatii care vă bateți joc și de pravili și de înfățișătorul lor, ori că sacul vostru o fi vreo genune fără de fund sau poate că chiar Valea-din-Ziua-Judecății!

Și pe dată, ca să cerceteze spusele noastre, porunci să se deschidă sacul, de față cu martorii. În sac se aflau câteva coji de portocală și niște sâmburi de măslina.

Eu atunci, năucit până peste marginile năucelii, îi mărturisii cadiului că sacul acela era sacul kurdului și că sacul meu pierise. Și mă cam dusei!

Când auzi povestea aceasta, califul Harun Al-Rașid se tăvăli pe jos în hohote de râs și îl dăruie cu un dar procopsit pe Ali persanul. Și dormi adânc în noaptea aceea până dimineța.

PREȚUL CASTRAVEȚILOR

Într-o zi, emirul Moin ben-Zaida întâlnește la vânătoare un arab călare pe un măgar și care venea din pustie. Îi ieși înainte și, după salamalek, îl întrebă:

– Unde mergi așa, frate arab, și ce duci înfășurat cu atâta grijă în săculețul acela?

Arabul răspunse:

– Merg la emirul Moin, să-i duc trufandaua aceasta de castraveți ce s-au copt mai înainte de vremea lor pe ogorul meu. Cum emirul este cel mai darnic om din câți se cunosc, n-am nici o îndoială că are să-mi plătească pe castraveți un preț pe potriva mărinimiei lui!

Emirul Moin, pe care arabul nu-l mai văzuse niciodată până atunci, îl întrebă:

– Și cu cât nădăjduiești să-ți plătească emirul Moin castraveții?

Arabul răspunse:

– Pe puțin cu o mie de dinari de aur!

Emirul întrebă:

– Și dacă emirul ți-o spune că e prea mult?

Arabul răspunse:

- N-am să mai cer decât cinci sute!
- Și dacă el o să-ți spună că e prea mult?
- Am să cer trei sute!
- Și dacă el o să-ți spună că tot e prea mult?
- O sută!
- Și dacă o să-ți spună iar că e prea mult?
- Cincizeci!
- Și dacă iar o să-ți spună că e prea mult?
- Treizeci!
- Și dacă o să-ți spună că și atâta e prea mult?
- Uf! atunci am să-mi bag măgarul în haremul lui și-am s-o iau la fugă cu mâinile goale!

Auzind cuvintele acestea, Moin pufni în râs și dete pinteni calului, ca să-și ajungă alaiul și să se întoarcă repede la palat unde le porunci robilor și slujnicarilor să-l lase să intre pe arabul cu castraveții.

Și-așa, peste un ceas, când arabul ajunsese la palat, cămărașul se grăbi să-l ducă în sala de primire, unde îl aștepta emirul Moin, stând măreț, împresurat de toată fala de la curtea lui și înconjurat de străjerii cu spadele în mână. Încât arabul nici pomeneală să-l mai cunoască în cel din fața lui pe călărețul întâlnit pe drum; și, cu sacul cu castraveți în mână, așteptă, după convenitele plecăciuni, să-l întrebe mai întâi emirul. Și emirul îl întrebă:

- Ce-mi aduci în sacul acela, frate arab?

El răspunse:

- Punându-mi credința în mărinimia emirului, stăpânul nostru, îi aduc niște trufandale de castraveți tineri, crescuți în bostănăria mea.